

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ (28/10/2012)

Αναγνώσματα:

*Απόστολος: Εβρ. θ', 1 – 7. Ευαγγέλιο: Λουκ. ι', 32 – 42 & ια', 27-28
(Εωθινό 1ο, Ήχος δ')*

Η Θεία Λατρεία

Στους εξ Εβραίων Χριστιανούς απευθύνεται στη σημερινή Αποστολική διήγηση ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου αδελφοί. Σκοπός του είναι ν' αντιδιαστείλει και να καταστήσει σαφείς τις διαφορές της Λατρείας του Θεού στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, προς την Λατρεία του Σταυρωθέντος και Αναστάντος Ιησού Χριστού μέσα στην Εκκλησία Του. Για τον λόγο αυτό προβαίνει σε μία λεπτομερή καταγραφή της χειροποίητης Σκηνής του Μαρτυρίου, που συνιστούσε πάντοτε το πλέον κεντρικό και ιερό σημείο της Ιουδαϊκής Θρησκείας. Αναφέρεται στις λατρευτικές διατάξεις και το γήινο θυσιαστήριο, στην επτάφωτη λυχνία, στην τράπεζα και στους άρτους της προθέσεως, που συνιστούσαν το πρώτο μέρος της Σκηνής, που ονομαζόταν «Άγια». Στη συνέχεια περιγράφει τα «Άγια των Αγίων», όπου φυλάσσονταν η ολόχρυση Κιβωτός της Διαθήκης, το χρυσό θυμιατήριο, η χρυσή στάμνα με το μάννα, η ράβδος του Ααρών, οι πλάκες της Διαθήκης και τα απαστράπτοντα Χερουβίμ. Αναφέρεται, επίσης, στην λειτουργική διακονία των ιερέων, η οποία περιοριζόταν στα «Άγια», ως και σε εκείνη του Αρχιερέως του ενιαυτού, ο οποίος, μία φορά το χρόνο, εισερχόταν στα «Άγια των Αγίων», για να προσφέρει αιματηρή θυσία για τον εαυτό του και τις αμαρτίες του Ιουδαϊκού λαού.

Στη συνέχεια της διήγησης ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στην χειροποίητη σκηνή της Λατρείας του Θεού, όπου ο Μέγας Αρχιερέυς Χριστός εισέρχεται για πάντα, προσφέροντας διαρκή θυσία, όχι αίμα τράγων και ταύρων, αλλά το δικό Του Αίμα, που εξασφαλίζει στους ανθρώπους την αιώνια λύτρωση. Αυτή η εικόνα του αενάως προσφερόμενου και θυσιαζόμενου Χριστού για την αγάπη των ανθρώπων είναι η βάση της Ορθόδοξης Χριστιανικής Λατρείας, το επίκεντρο της Λειτουργικής ζωής της Εκκλησίας μας, όπου δεσπόζουσα θέση κατέχει η Θεία Λειτουργία και το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Ο Χριστός, συνομιλώντας με την Σαμαρείτιδα στη γνωστή Ευαγγελική περικοπή, χαρακτηρίζει τον Θεό «Πνεύμα», ο Οποίος προσκυνείται και λατρεύεται παντού και πάντοτε. Η Λατρεία Του, δηλ. δεν περιορίζεται σε συγκεκριμένα χωροχρονικά πλαίσια. Ο κάθε Χριστιανός μπορεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε να εκδηλώσει τα

αισθήματα της λατρείας του προς τον Θεό, διά της προσευχής. Την ίδια στιγμή, όμως, όλοι μαζί οι Χριστιανοί συναποτελούμε το Σώμα της Εκκλησίας και συμμετέχουμε στην κοινοτική Λατρευτική ζωή, που εξελίσσεται καθημερινά στον χώρο του Ιερού Ναού, όπου από κοινού προσφέρουμε στον Θεό, ως μέλη του Σώματός Του, την λατρευτική μας προσκύνηση, που, αν και τελεσιουργείται με υλικά στοιχεία, εντούτοις ξεφεύγει από τα γήινα πλαίσια και όρια και ανάγει τους πιστούς στη βίωση των αγαθών της Βασιλείας των Ουρανών. Γιατί αυτό ακριβώς είναι η Ορθόδοξη Λατρεία' ο εικονισμός και η προτύπωση της Βασιλείας των Ουρανών. Έτσι εξηγείται η λαμπρότητα των Ιερών μας Ναών και των Ιερών Αμφίων των Κληρικών. Αυτό που, σε άλλες περιπτώσεις, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί περιττή ή και προκλητική πολυτέλεια ή και απομεινάρι του ένδοξου βυζαντινισμού, δεν φανερώνει τίποτα άλλο από την εσχατολογική εικόνα της δόξας και της Βασιλείας του Θεού.

Έτσι πρέπει να εκλαμβάνουμε την λαμπρή και απαστράπτουσα εικόνα της Θείας Λατρείας, όπου οι Ναοί μας μετατρέπονται σε παλάτια του ουρανού και οι μαυροφορεμένοι, στην καθημερινή τους ζωή, κληρικοί μας, σε αγγέλους φωτός, που δοξάζουν τα μεγαλεία του ουρανού Θεού. Επειδή, όμως, συχνά, φωνές άγευστες της πνευματικής ζωής και του Εκκλ/κού βιώματος, επιχειρούν τον σκανδαλισμό μας και τον κλονισμό της πίστεώς μας, επικαλούμενοι την δήθεν πολυτέλεια της Θείας Λατρείας, ας έχουμε υπόψιν την τοποθέτηση του νεοφανούς Σέρβου Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ο οποίος τοποθετεί τα πράγματα στη σωστή τους θέση: «Σάς είναι αδιανόητο γιατί η Ορθόδοξη Εκκλησία επιτρέπει τόση εσωτερική λάμψη: πολύτιμες εικόνες, ασημένια καντήλια, χρυσά δισκοπότηρα, ακριβά άμφια και άλλα ακριβά πράγματα. Επειδή θέλει όλη αυτή η εκθαμβωτική λάμψη να θυμίσει στους ανθρώπους την αιώνια λάμψη των ουρανών. Να τους τραβήξει, έστω και για μια στιγμή, από τη γήινη αθλιότητά τους και να τους προειδοποιήσει για εκείνον τον άλλο κόσμο, την ουράνια πατρίδα τους, το βασίλειο της αιώνιας ευτυχίας και της αιώνιας χαράς. Να τους παρουσιάσει – όσο είναι δυνατό στη γη – με τρόπο υλικό και συμβολικό, εκείνη την πολυτέλεια και εκείνο τον πλούτο που είναι γεμάτος ο πνευματικός κόσμος και με τα οποία πρέπει να γεμίζει η ψυχή του Χριστιανού, που είναι κλεισμένη στο σώμα, όπως είναι κλεισμένη μέσα στους πέτρινους τοίχους του Ναού όλη εκείνη η λάμψη»¹

Ας μετέχουμε, αδελφοί μου, στη Λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας, με αυτή την αντίληψη, με συνέπεια και θερμή εσωτερική διάθεση, γευόμενοι από αυτή τη ζωή τα αγαθά της Βασιλείας των Ουρανών. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

¹ «Δεν φτάνει μόνο η πίστη», σελ. 109